EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | | Actualitzat el 14/09/2020 a les 11:05

?El "presentisme" en la història

Robert Surroca, independentista català i arxiver del Front Nacional de Catalunya, ha criticat l'ús erroni del "presentisme" en la història; és a dir, el d'aquells que forcen que les coses encaixin dins dels seus pensaments. Posa com a exemple alguns historiadors que carreguen contra Estat Català per l'ús d'uniformes de caire feixista durant la II República. Els que encara avui ho denuncien com un delicte gravíssim són els mateixos que no expliquen que era propi de l'època aquesta uniformització, i, sinó, que es fixin en les fotografies del moment i s'adonaran com desfilaven uniformades les Joventuts Socialistes o fins i tot els comunistes de Madrid. Tot plegat sense que ningú hagi demostrat fins ara que Estat Català era un partit d'extrema dreta, ni que hagués pactat amb italians o nazis. En canvi, sí que està provat el Tractat germanosoviètic, signat a Moscou per Mólotov i Ribbentrop, vigent des del 23 d'agost de 1939 fins al 22 de juny de 1941, amb la invasió alemanya de la URSS. Gràcies al pacte, les tropes alemanyes entren a França sense oposició, ja que els creadors de la III Internacional eren aliats dels comunistes francesos, que inicialment no van disparar cap tret contra els invasors. Tan sols anarquistes francesos i espanyols planten cara, però els comunistes no mouran un dit fins al 22 de juny de 1941. Per això, les diverses aliances sempre s'han de situar correctament en el seu context històric.

Recordem sinó el que va passar a Polònia amb la matança de Katin, a uns vint quilòmetres de Smolensk. Són assassinats comesos pels soviètics l'abril de 1940, que es coneixen com "elitocidi", ja que la voluntat de les tropes russes era eliminar les elits civils i militars poloneses. Quan el 1943, en un camp de presoners, la Wehrmacht alemanya excava a fons troben les fosses de milers de polonesos, molts d'ells uniformats. Les autoritats soviètiques no tan sols en neguen l'autoria, sinó que li carreguen el mort al ministre nazi d'informació popular i de propaganda, Joseph Goebbels. Aquests fets inqualificables i d'una increïble brutalitat van ser negats sistemàticament pels diversos dirigents russos, que fins i tot es van convertir en acusadors en el procés de Nuremberg. No va ser fins al 13 d'abril de 1990 que Mikhail Gorbatxov va reconèixer oficialment l'autoria de la Unió Soviètica d'uns crims ordenats entre d'altres per Stalin.